

SZENTES és VIDÉKE

VEGYES TARTALMU LAP

Megjelen vasárnap és csütörtökön reggel.
Előfizetési ár
egy negyedévre 1 frt 25 kr., félévre 2 frt 50 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
I. tized 265. szám, öv. Fried Józsefné urnó házában, hová a kéziratok címzendők.

Hirdetéseket
és nyilttéri közleményeket a kiadóhivatal méréséket
árjegyzék szerint számít.

A gazdasági egyesület.

Szentes, 1890. szept. 4.

Falragaszok tudatják a vármegye közönségével, hogy a „Csongrád megyei gazdasági egyesület” e hó folyamán löverseny rendez.

Mióta e lap szerkesztését átvettük mos-untalan hangoztatjuk ily egyesület szükségesség voltát. Komoly cikkekből, újdonságokból, olykor maró gúnyal is, szünet nélkül ezért küzdünk és így természetesen, hogy e falragaszok nagy elégtelünkre vannak, mert bennük küzdelmünk diadalaként, az egyesület újraébredését értük meg.

A tény, hogy a holt egyesület új életre ébredt, immár elvitázhatatlan s ha mi ezt az újraébredést nem így képzeljük is, mint ahogy történt, ha nem vártuk is, hogy a teljes ujrászerveződés előtt az legyen az egyesület első életjele, hogy löversenyt rendez — azért nem kevésbé élénk örömmel üdvözöljük ezt az életjelet.

Hiszen az nálunk már a dolgok rendes folyása, hogy mindenhez visszaszán fogunk: így, megalakítjuk ezt az egyesületet, mely aztán pár évig nem ad semmi életjelet magáról, erre következik a széztüzés, az agonia, a tetszhalál. Az elnök, aki egybeült hálásabb tért talál tevékenységének és oly munkatársakat, kik gazdasági törekvéseit odaadó buzgalommal támogatják. leköszön; az egyesület törzsvagyona elkölte és elszámol-

atlan ma is — aztán egyszerre áthidaljuk a pusztulást és enyészetet, felpattan a sir és — mert e célra van csupán pénzünk letétben a városi pénztárban — egy löverseny rendezésével ünnepli az egyesület ujrászületését.

Vajjon helyesen van ez így?

S nem meg kell vala-e ezt a löversenyrendezést előznie az egyesület reorganizálásának?

Hiszen — mint már fentebb elmondottuk, mi örömmel vesszük az egyesületnek ezt az életjelet is; kétségtelen, hogy a löverseny rendezése mindenütt a gazdasági egyesület programjába vág: de azért, ha őszinték akarunk lenni, ki kell mondanunk, hogy vármegyénk annyi ideje nélkülözi a löversenyt és a gazdasági egyesület, hogy bizvást nélkülözhetne volna még az előbbi a jövő tavaszig csak azért, hogy az utóbbit reorganizálva, megerősödjön lássa.

Mert micsoda ma ez a gazdasági egyesület?

Talán új erőket toborzott? Új elnököt választott, aki erős, avatott kézzel ragadta meg a vezetés gyepölőit? Vagy választmányra frissült föl új erővel, akikben ambíció van arra, hogy ez egyesület felvirágoztassák?

Mindéből semmi sem történt. Még az sem, hogy nyílt felhívást intéztek volna a vármegye közönségéhez az egyesületbe való belépésre.

Hanem, mert az agónikus egyesület volt elnöke leköszönt, az alelnököt pedig

folyton-folyvást sarkalták az ujrászervezésre s azon kívül lapunkban kellemtelen természetű közlemények jelentek meg az elköltött és elszámolatlan pénzekről, hát be kellett tölteni a világ száját, össze kellett hívni a választmányt, amely aztán ki is küldött egy számvizsgáló bizottságot — úgy látszik azért, hogy az ne vizsgálja meg a számadásokat, mert eddig legalább nem cselekedte s aztán megtörtént az a csoda is, hogy a szintén úresedésben volt titkári állást is betöltötték, még pedig — s ez még nagyobb csoda — nem benszültt rézbőrűvel, ami annyit jelent, hogy nem színéruvél akartak adni valamelyik becsületesnek, hanem igenis azt akarták, hogy ez a titkári állás dolgozni szerető, munkabíró, szakképzett egyén által töltesse be.

És ez a titkárválasztás az egyetlen jobb reményre jogosító cselekedete a választmányoknak, amely egyébként mindenben a régi.

Sajnáljuk pedig, hogy ez így van. Sajnáljuk őszintén, hogy ily körülmények közt nem kecségethetjük magunkat vérmesebb reményekkel az egyesület jövőjét illetően.

Az a választmány, amely oly kevéssé fogta fel hivatását, hogy évekig tűrte és nézte vétkes közönnyel az egyesület haladását, anélkül hogy az elnökséget tette sarkallja, az az elnökség, amelyről szinte közmondássá vált, hogy — ha egy egyesület csecsemő-korában

TÁRCA.

Azok a régi jó idők.

Mikor tavaszra esik a tél, nyárra az ősz és eső helyett szárazság veri el a gazda reményét; mikor a gabonának nincsen ára vagy legelő híján lesoványodik a lóbaszjóság, melyet ragadós száj- és körömfájás is tizedel, — ilyenkor felsóhajtunk:

— Hol vannak azok a régi jó idők, amikor mind-e csapásokkal nem ismertük, amikor idejében volt hideg és meleg, eső és szárazság; a lóbaszjóság, a körömfájás és csekély ára a gabonának.

Pedig sopánkoltásunk vajmi érteklélén. Azokban a régi jó időkben szinten jár tak abnormis esztendő, volt májusi fagy, júliusi szárazság, ragadós száj- és körömfájás és csekély ára a gabonának.

Bizonyosságát ennek álljon itt egy egyszerű szarvasi kereskedőnek a század elején vezetett krónikája, melyet az illető tót nyelven írt, amelyet Mihály József fordításban vettünk át a „Szarvasi Lapból”.

Ime a feljegyzések:

1820. Január hava esővel és hóval kezdődött. Időközben hideg lett a levegő, 8 től 9 re igen hideg lett és viharos szél

támadt 10 és 11-én havozott. A szánút nagyon jó, de e mellett igen hideg van egész 15-ig. 16. és 17-én eső és dara, a déli szél egész 23-ig tart. Az utak és mezők tükrötlenyes jéggel vannak fedve. A Körös kiönt medréből, félni lehet az áradástól.

Februárban az időjárás jó. Nappal napfény, éjjel der. A hó lassanként olvad s a folyóvíz apad. Városunk gyógyszerésze Velics János, e hó 20-án halt meg. — Az időjárás szép egész a hó végéig.

Március, ez a reám nézve oly figyelemre méltó hónap, esővel kezdődik. Márc. 2-ika születésnapja Isten segédelméből tehát elértem 40 ik évemet. 1796. év márc. 2-án búcsúztam el az atyai háztól. 1803. év márc. 2-án vettem a papi áldást, morva származású Csarszky Rosalival. 1816. márc. havában Simon Mihályival társaságban nyitottam egy vaskereskedést. 1818. év március havában osztottuk meg a kereskedést úgy, hogy ápril 1-ével mindenki saját külön kereskedését kezdte meg. Csak maga Isten tudja, hogy ezt a fontos hónapot hányszor fogom még megélni és hogy mi különös fog e hónapban velem történni. — Az időjárás nagyon nedves és esős. 6-án sok hó esik. Lecsúpos eső sár oly mely, hogy alig lehet a házból mozdulni s még mindig havazik és esik. Még e hó 8-án is kevés a remény jobb időhöz. 13. és 14-én kiderült az ég, zordon márciusi szelek kiszáríták az

utakat s 16-án a nép hozzáláthatott a nyár vetemények szántásához. Az időjárás jó volt egész hó végéig.

Ápril hava meleg esőkkel kezdődik s 4 re az idő kiderült. Teschediké asszony 15-én lett eltemetve, nagyon meleg levegő volt e napon, júliusban se lehet melegebb. A mezők jól állanak, a fák 20-án teljes virágzásban vannak. A gabona ára: búza 4 frt, arpa 2.5 frt s ugyanannyi a zab, 20-án 23-ig nagyon hideg északi szelek süvöltöttek. 24-én eső, utána kevesebb hideg a hó végéig.

Május hava hideg szeles napokkal kezdődik, 3 ról 4 re széllel éjjel elfagyának a szőlők, közel egy láb magas hajtásaikkal. A hó 6-ig borult, hideg idő, esővel vegyest, arra szép meleg napok következtek. A gabonának nincs vejeje, következképpen nincs ára. 7 től 26-ig nagyon meleg idő volt eső nélkül; a gabona nagyon sovány, a lezelő silány. Már a gabonát valamivel többre becsülik. A búza költé 6 frt, az árpát 3 frt. 29 és 30-án esett.

Június meleg tartama alatt száraz volt, közben meleg esővel.

Július hava is száraz és meleg egész 16-ig. Erre eső esett, majd gabona erlelő napok álltak be. Panasz van a gabona ellen, hogy a nyomtatásban nem kiadó. Több eső e hónapban nem volt, a forróság igen nagy.

akartok előlni, csak ezt álltassék az elnöki székbe, — nem nyújthat biztosítékot arra való névezést, hogy a most rendezendő löverseny — nem-e az a parádé, mely újból néhány évi tetszalálba kíséri majd az egyletet.

Egyetlen reményünket, hogy nem így lesz, az új titkár képezi.

Ha van benne ambíció, annak itt tág és hálás tér nyílik; ha van munkakedve, itt dolgozhat; ha van szakértelme, itt értékesítheti. De ami a fő: az, hogy ernyedetlen kitartással bírjon, tudjon lelkesíteni és prozelitákat szerezni és bírjon a hangya tulajdonságával, mely egy, kicsiny testéhez mért nagy tárgyba ezerszer is belécsimpalykózik, míg végre elviszi az éléskamrájába.

De ezental meg arra is szükség lesz, hogy az elnökségnek nyugtot ne hagyjon, hanem szintén cselekvésre serkentse, nehogy újra elmerüljön halálos álmába. És ez lesz a legnehezebb feladata, ha csak az egylet reorganizációja új erőket nem hoz a választmányba.

Ezt a reorganizációt pedig ne halogassák soká.

Kell, hogy a nagy közönség érdeklődése, bizodalma ne csak fölkeltesse, hanem állandóan ébrentartassék és megszilárduljon.

Ezt pedig nem lehet pusztán a rendezendő löversenyyel elérni, mely a mostani alakjában inkább csak egy efermértékű látványosság lesz a közönség zömének, semmint komoly jele az egylet újraébredésének, tevékenységének.

Hiszem tulajdonképen úgy is e reorganizáción kell vala kezdeni az új alkotásokat, melyek iránt a nagy közönség bizonyára sokkal több bizalommal van, ha látja, hogy az egylet élén oly férfiak állanak, kik a siker biztosítékát nevökben, multjukban nyújtják, mint így, mikor a régi erőtlén, élettelen intézők fordulnak hozzák, kik iránt rég megszűnt bizalommal viseltetni, kiktől rég megszűnt valami jót, üdvöset várni ezen a téren.

Az új elnök, új választmány megválasztása lett volna az első feladat,

ezt követhette volna egy nyílt felhívás a vármegye közönségéhez az egyletbe való belépés iránt s aztán — ám rendeztek volna löversenyt.

Ez lett volna a teendők természetes, logikus rendje, melyből természetesen nem volna szabad hiányoznia a régi számadások tisztázásának sem, kivált miután erről oly dolgok szivárognak ki a közönség közé, melyek éppen nem alkalmasak bizalmunkat fölkelteni.

Nos, nem így történt.

Itt is, mint egybeült egy ugrással hidalunk át a semmit egy löversenyhez s ebben is meg kell nyugodnunk.

Mert a „*Csongrád megyei gazdasági egyesületre*“ okvetlen szükség van, hogy gazdasági érdekeink több istápolásban részesüljenek mint eddig — s így — vagy úgy ad-e életjet magáról: csak éljen és működjék — az a fődolog.

De fődolog, hogy viszonyai mielőbb rendeztessenek is s e téren szintén a titkártól várjuk a legtöbbet.

Azt hisszük, nem ok nélkül.

Hozza Isten!

Nagy örömnöpe lesz a f. hó 6-án róm. kath. polgártársainknak és velük együtt bizonyára ünnepe az egész város lakosságának is, hitefelekezetre való tekintet nélkül.

Mert csaknem egy emberöltő után, e napon érkezik újból egyszer városunk falai közé a váci egyház-megye fölszentelt püspöke, hogy hiveit a bérmlás szétségében részesesse.

A boldog emlékeztető *Feitler* Antal néhai való váci püspök e magasztos egyházi funkciót évekkkel ezelőtt, püspöki helynökevel, a szintén fölszentelt *Noszveda* címzetes püspökkel vezégette e vidéken, ő maga sohasem járt itt, hogy — mint a jó pásztor — felkeresse a maga nyáját és megerősítse a hitben.

Ám ezért róm. kath. polgártársaink nem kissbb örömmel fogadták a pár év előtt itt járt püspöki helynököt, az ékesszólásáról híres *Noszvedát*, mintha az egyház-megye főpásztora a maga személyében jelent volna meg közöttük, kivált miután akkor már több

generáció s ezek közt felnött, embrenyi emberek nélkülöztek a bérmlás szétségét — s ha akkor az öröm általános volt: el képezhetők mennyivel fokozottabb most, hogy magát az új egyházfőt várják, ki személyesen jön közéjük, a hit erejével.

Dr. *Schusztter* Konstantin, a váci egyház-megye új püspöke, ki a f. hó 6-án érkezik körünkbe, mint pásztor — első kötelességének tartja, nyáját fölkeresni, hogy megvigye nagy területét lakó hivei mindenikének főpapi áldását.

Mint egyike a magyar katolika egyház legkiválóbb főpásztorainak, nagy képességei, kiváló szellemi tulajdonai folytán emelkedett fokról-fokra ama magas polcra, honnan most ezrek és ezrek lelki gondozását kormányozza.

Csak rövid ideje, hogy váci püspökké fölszenteltetett és átvette néhai előde *Peitler* Antal egyházi örökével, az egyház-megye világi javainak gondozását is, mely utóbbiakat a lehető legelhangyaltabb állapotban találta.

Ma, ily rövid idő után, a püspöki javak kormányzása példás rendben folyik s hogy a kitünő adminisztrátor a mellett hiveinek lelki gondozásáról sem feledkezik meg: mutatja a tény, hogy ime személyesen utazza be egyház-megyéjét és osztja a bérmlás szétségében főpapi áldását.

Városunk előjárósága csak ömagát tisztelte meg, mikor az érkező főpapot a város vendégeként határozta üdvözölni.

Valóban az lesz! A város minden polgárának örömmel várt, lelkesen fogadott vendége, kiben nemcsak a magas állású egyháznyagot, ueccsak róm. kath. polgártársaink főpásztorát, hanem az erényekben kitünő hazafit is ünnepejük, mert dr. *Schusztter* Konstantin váci megyés püspök e tekintetben is méltó tagja a minden időkben hazánai erényekben tündöklött magyar katolikus klerusnak.

Az érkező kitünő vendég méltó fogadására széles körű intézkedések tetettek.

A város nevében küldöttség megy eléje, hogy üdvözölje s a helybeli róm. cath. egyház ünnepi bizottsága az összes egyleteket meghívta a fogadtatásban való részvételre.

Hisszük, hogy ez a püspökfogadás imponáns lesz, méltó a helybeli róm. kath. egyház nagyságához, méltó városunkhoz s hogy a tiszteletére megkonduló harangok zugása közt bevonuló egyházfő felé egy szívvel lelekkel fog hangozni a lelkesült kiáltás:

Isten hozta! Isten hozta! Szentes falai közé és legyen miuduyájunk által szívből üdvözölve.

Üjdonságok.

Szentes, 1890. sept. 4.

— **Tisztelges.** Dr. *Schusztter* Konstantin váci egyház-megyei püspöknek e hó 6-án városunkba érkezte alkalmából, Csongrád-vármegye tisztikara *Stamm* Sándor alispánu vezetése alatt tisztelegni fog.

— **Dr. Berec Sándor.** A nyolc pályázó közül, a kik az unjonnan felállított német-latin nyelvi tanszék elnyeréséért versenyeztek, dr. *Berec* lett a győztes. A tanári kar is a bizottság elé terjesztett véleményes jelentésében öt jelölte első helyen, másodszorban *Kara B. Győzöt*, harmadszorban *Sükösd Gyulát*; a tanári kar egyszersmind, tekintve, hogy a pályázók egyike sem bir a kívánt német-latin nyelvi képesséssel, azt is ajánlotta a gimnáziumi bizottságnak, hogy a választás csak ideiglenes érvényű legyen és véglegessé csak akkor váljék, midőn a megválasztott tanár a német nyelvből is szerez

a legelő kiaszott. Július 1 és 2, közötti éjjel kiültöt Nápolyban a forradalom.

Augusztus hava is nagy forrósággal kezdődik. A legelő egészen kiaszott, a szarvasmarha beteg, a körmök kibebedtek a földnek nagy forróságától, a szája is sebes. A legtöbb ember marháját otthon tartja s ezt jól is teszi. — A gabona ára egy kissé feljebb szállt, a búza 7 frt, az árpa 3—3.5 frt, a tengeri 5 frt. Egész 25-ig volt a forróság oly nagy, hogy a legöregebb emberek sem emlékeznek ily forróságra. Ma az ég beborul, a levegő hűvösebb, de nem tartósan. A régi forróság megint előtérbe jő s a hónap derült napokkal végződik.

Szeptember az ősi hónap, rekkenő meleggel kezdődik. A tengerit e hónap elején török és szállítják haza, de kevés volt e nagyon szükséges gabonaneműből. 6-án Ó Felsége a király az egész udvarral Pest és Budára jött a katonai gyakorlatokhoz táborba. 7-én volt nagy napfogatkozás, mely 5 óra 21 p. és 6 másodpercig tartott. 15-én reggel meghalt itt Beischlag megyei orvos. Ezen érdemes férfinak vesztése nekünk, szarvasiainknak nagyon fájdalmas. 21-én változott az idő, esett az eső majdnem szakadatlanul 24 ig. A 66 napos szárazságnak vége lett. Hogy még egy nevezetességre visszatérjék, kell itt megemlítenem hogy a mi 2 jegyző urunk egy napon e hó 7-én

házasodott meg és pedig Péchy Károly ur Csernák Zsuzsannával és Hellebrandt János ur nemes Záborszky kisasszonnyal. A lakodalmat fényesen ütkék meg a helybeli város-házam.

Október hava szép napokkal kezdődött 10 és 11-én erős der volt, 12-én kőd és esős idő. A gabona ára olyan mint augusztusban volt. Teugeri valamivel olcsóbb. Csöves tengerinek vékája 8—10 garas, szép és kiért. A bor csak középszerűen termett, de 1811-től fogva minőségre nézve a legjobb, sőt az 1811-ikénél sem enged

November hava esővel kezdődött s tartott 12-ig. 13-án fagyott először, egy kevés hó is esett. Erre ismét lágy idő állott be a hó végéig.

December szép napokkal kezdődik, kedvesen meleg levegő tart 15-öig. Ez a nap zivataros, esővel, éjjel fagy, a szél éjszokról kezd fujni. 17-én kezd havazni. A hó és hideg állandó lesz a hó végéig. Túrhető szánu van December 27-én este halt meg nemes *Tesedik* a helybeli városi lelkész, kora 78. évében, miután a helybeli egyháznak 53 évig pásztora lett volna. — Meg kell jegyezmem, hogy a gabona ára ezen év végén egy kissé emelkedett. A búza, ára 9—10 frt, az árpa 4 frt. a tengeri 4 frt 30 kr s azon felül is.

török, vagy a lovagkor robusztus hőseit alakító törpe epigonok, kothurnosus szerepvívói rontják meg annyira a próza költészetét, hogy visszatetszést szülne annak elmondása, vagy talán épen a modern vigjátékok pikantériájának szép hősnői, madmoazéllainak színpalok mögötti dískrént csintalanokdása zompirolta meg a tollam hegyét, melyet immáron használni se tudok?

Hát bizony ezek közül egyik sem képezi azt a nagy okot, amiért az általános rész *kiszorult*, mert hát *Halmay* direktor sokkal keményebb fejű ember, mintsem szép szavakkal lekenyerezni hagyná magát s abszolút hatalmára befolyást engedne gyakorolni, állhatatosan megmaradva régi metódusa mellett, ragaszkodva a rongyos ajtó, kopott függönyök, megviselt kuliszák díszletéhez, mint ősei hagyatékához s osztva a szerepet összevissza, ahogy épen eszébe jut. A rekonstrukciókra úgy látszik nem valami nagy hajlandóságot érez. Hanem mindannak dacára mégis engedelkenységet tanúsított a jó ízlés előnyére az utóbbi napokban. Egyenlő tekintetben határozottan a haladás útjára lépett.

Hanem annál siralomraméltóbb a mindenfelől előrangutott hősök által előidézett bonyodalmak keresztülvitele, kikre nézve a legmulattatóbb vigjáték is szomorújátékká női ki magát úgy néha napján, mikor szerepet nem tudva, a szokatlan helyzetbe belévonva szerelmet kell vallaniok az előírt hősnőnek s félszettel a sugóra, másik szemmel a közönségre nézve ott állnak esetenlül, kezeiket zsebre pakolni igyekezvén, szívök választottja előtt, aki maga is gunyosolylyal ajakán veti magát az imádó szetterjesztett ujjakkal égremeredő karjai közé.

A kulissza titkokról meg, ha akarnék se tudnék szólni, nem részesülvén abban a szerencsében, hogy e titkoknak én lennék a szekretáriusa. Amit meg e titkokból leplezetlenül nyíltan feltárnak, nem is titkok többé, meg hát azok csak úgy isten nevében vannak a diszkreomiára bízva melyeket elárulni nem volna illő dolog.

Meg hát nem is mondatnék el egyebet, mint azokat az apró epizódokat, melyek a házaselek között folytak le; azokat a gyöngéd öleléseket, heves *csókáltásokat* s piciny ajkak halk csicsérgését, melyek meg nyilvánvaló dolgok, miután ezek csak folytatásai a nagy közönség előtt lámpa fényrel produkált jeleneteknek. Az egész csak ártatlan tréfa — mulatság, patonizálás.

Csak az ügyelőnek van egy kissé kényes helyzete, akit a pszög véro csintalan karhölgyeseké megbotozás büntetés terhe alatt köteleznek, hogyha enyelgéseik közepette nem hallanak a végsőt, figyelmeztesse őket. S ha a sokfelé elfoglalt ügyelő megfedelekzik a népség, katonaság, szóval az *egész világról*, bekövetkezik a jelentésről való eikesés, ebből kifolyólag a felírás és végül a büntetés, melyet az ártatlan ügyelőre pazarolt fenyegetőzések beváltása, bosszúállás nélkül szenvednek el.

Mikor aztán a türelmét vesztett ügyelőnél többé már nem boldogulnak fenyegetőzésekkel, gyöngédséggel, cirógatással igyekeznek a *megelőző omni potentariust* kiengesztelni, a büntetést meg békességesen kiállani s nevetni a rideg valót, a materializmusnak a direktornál tapasztalt eme kinövésé felett.

Pedig hát tulajdonképen most ők a helyzet úrnői, elvonva a publikum figyelmét

a mostanában alig élvezhető művészettől s rabjává tévén az érzékiségnek formás lábacskákkal, gömbölyű karjaikkal, melyeket igazándi műveléssel szemlél a néző. Mert hát kell-e szívnek, szemnek egyaránt tetszősebb kis pajkos hadapród mint volt *Földényi Rózsa*, a Koldús diák-ban, avagy kackiásabb csinosabb főköte alá került fiatal szobacicus mint *Lélek* Etelka szokott lenni?

Bizony mostanában a kórus képezi a színpad asztrumát s ezért a kis dícsőségért nincs is oka haragudni direkt'ram, mert hát az első rendű színészek mellett őket is csak megilleti egy kis figyelem. Kívánt mikor úgy játszanak az első rendűek, ahogy szombaton is „Üdvöskében.” *Halmayné* (Üdvöske) kivéve alig-alig vehető számba, annyival is inkább, mert meg az akarat is hiányzott. Legfőkébb *Margó Zelmánál* (Fiamta) és *Nógrádnál* (Fritellini) vettünk észre kellő ambiciót. *Sziklay* (Lorán) rohamos visszaesést tapasztalunk, mintha szándékosan igyekeznék szerepét tönkre tenni. Ez este a jó ízlés rovására játéka egész a garagos pótlék pójácázására alacsonyodott. Ehez járult még, hogy még teljesen be volt rekedve ily hangját sem birta érvényesíteni.

Vasárnap két előadás. Délután az apró műértőke: a gyermekeké, a bébéké, kik gyönyörködve nézték „Höföhérkét” a gonosz mostoha sokat üldözött áldozatát s könnyezve bántódtak annak halatán, míg gyűlölettel eltelve piciny szívükben bosszút esküdtek a gonosz mostoha ellen. Taposokban sem szűkölködtek, bőkezűen adták a részvét és kegynek eme kitüntetését a szép hőleherkének, összehitte apró rózsás tenyereiket, mivel mosolyra csalták a néma szemléelőket.

Este „Náni” adatott közkívánatra másodszor.

A közöhalj teljes érvényre juttatta a darab első alkalommal elért sikerét ez este is, szufolt ház előtt mutatva be ez exotikus népszínművet. A darab bemutatása ez alkalommal méltó versenytársa volt az először előadott „Náni”-nak.

Jól játszottak most is, sőt *Halmay* (Sándor) még jobban mint először. Csak *Boross* bizonyította be, mennyire nem hivatásból áll a világot jelentő deszkákon s a sok közül e darabban bizonyította be leginkább a reá bizott szerepek felfogása körül tanúsított abszurditását, mert első alkalommal Bodit egy tösgyökeres magyar asszonyt a fiát, kinek másik fia meg egy jól megtermett nyalka magyar legény, mint valami délvidéki elhízott pocakos, ügyetlen sváb fiút mutatta be, másodsor meg mint valami ügyefogyott proletárt, aki a világot bejárva otthon kegyelmenként él s miután érteni semmire sem ért, mindent visszajáról csinál. Hát ez először nagy következetlenségre, másodsor pedig a felfogás abszurditására vall.

Hétfőn népelőadásul „Viola az alföldi harania” lett bemutatva. E jó előadás mellett határos népszínmű értékét nagyban csökkentette *Boross* (Nyuzó) esetenlül játéka s *Sziklay* (Peti cigány) betegsége, mi nagyban gátolta e máskülönbösen is nehéz speciális cigányszerep sikerült bemutatásában. *Morvay* (Viola) a címszerepben igen sikerülten mutatta be a zsarnoki önkény és az előjárói cédasága által világát, majd bűnbübe üldözött embert, kit a társadalom tesz rosszá Játékában igen szép hűv és bensőség nyíltanult a miért zajos tapsokat is aratott. Jól játszotta *Kissné Zsuzsi* a szerető hitvestől elválasztott s a nyomorba taszított nő szerepét. Elégé turehető bemutatása volt a zsványoknak *Kiss Pista* és *Nagy Gyula* alakításában.

Kedden *Nógrádnál* fölleptével „Váljunk el” *Sardou* francia vigjátéka adatott, melyről jövő számunkban.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: Dr. Mátéffy Ferenc.
Társ-szerkesztő: Bánfalvi Lajos.

Hirdetmény.

Az országszerte városokat, falvakat rombadöntő, elpusztító tűzvészek, a rend-

kivüli nagy szárazság, hőség, szeles és viharos időjárás mindnyájunkat a legnagyobb óvatosságra és elővigyázatra intenek és a szükséges óvintézkedéseknek a legkiterjedtebb módon való megtételére köteleznek. A minden pillanattal beállható szerencsétlenségnek a lehetőségig való megakadályozása tekintetéből az 1869. évi 3365. és 1885. évi 53.888. II. sz. belügyminiszteri rendeletek alapján a következők rendelkeztek:

1. A város belterületén az udvarokba vagy kertekbe szalmát, szénát kukoricaszárat, nádat, gyékényt vagy egyéb bármi más könnyen gyülő tüzelő- vagy hármfőző anyagokat vagy takarmányt szabad, nyílt helyre lerakni vagy felhalmozni nem szabad.

2. Mindazok, kik udvaraikba vagy kertjeikbe szabad, nyílt helyen könnyen gyülő anyagokat leraktak vagy felhalmoztak, tartozniok azokat haladéktalanul kihordatni és a kihordást 24 óra alatt bevégezni.

3. Takarmány és élet vagy gyűlékony anyag behordásánál, berakásánál, beszállításánál, tisztogatásánál, továbbá csűrökben, csűrkeretekben, szérőkön, istállóknak, padlásokon s általában könnyen gyülő anyagok közelében a dohányzás, nyílt-világfal való járás, lövedőzés, bármely tüzelőszerek használata, gyűfának zsebben vagy fil mellett való hordása szigorúan tiltatik.

4. A gyűfák- és más tüzelőszerekre a legnagyobb gond fordítandó. — Ezek a gyermekek elől elzárandók.

5. Tűzveszélyes gyermeki játékszerek használata általában meg nem engedetik.

6. Minden háztulajdonos, vagy ahol ez nem lakik, a hérlő is köteles 1 drb legalább 4 méter, — magasabb tetéjű háznak tulajdonosa a ház magasságának megfelelő hosszú létrát, 1 db legalább 4 méter, — de az udvarban lévő kút mélységét elérő kötelet, 1 db vedret, 1 db fejszét vagy vasvillát, avagy vaslapátot, 1 db közönséges gyertyáslámpást egy db ponyvát és legalább 1 db u. n. „petrolenos hordó” nagyságának megfelelő kádát vagy hordót az udvartéren minden időben vízzel megtöltve (u. n. „kapitány-vizet”) tartani.

7. Általában minden, tűzvész okozható esemény vagy mulasztás meggátlandó s a rkapitányságnak haladéktalanul bejelentendő.

E rendelet ellenvétők, — ha eslekményeik az 1879. XL. t.-c. 141 és 142 §-aiba ütköznek — 50 frtig terjedhető pénzbüntetéssel, esetleg 5 napi elzárással büntetettek.

Ezen felül a város belterületén — az évenként többször kihirdetett eme reedet ellenére — az udvarokba vagy kertekbe berakott vagy felhalmozott és onnét 24 óra alatt ki nem hordott gyűlékony anyagok atalajdonos kára és költségre a rkapitányság által fognak kihordatni, a felmerülendő költségek pedig a tulajdonosok ellen, — esetleg végrehajtás útján is — behajthatnak.

E rendelet legszigorúbb betartása fölött a rendőrök házról-házra járva ügyelnek fel.

Szentes, 1890. aug. 30.

Aradi Kálmán, r. főkapitány.